Ч. 119. Львів, недїля дня 27. мая (9. червня) 1907. Річник XI.

Передплата
на »РУСЛАНА« виносить:
в Австриї:
на цїлий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . 5 кор.
на місяць . . . 1·70 кор.
За границею:
цїлий рік . 16 рублїв або 36 франків
на пів року . 8 рублїв або 18 франків
Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Русланових псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім недїль і руских сьвят о 5½ год. пополудни.
Редакция, адмінїстрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Аґенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає сялише на попередне застереженє.— Реклямациї неопечатаніє вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по цїнї 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Полїтика Австриї в будучинї.

(X) Недавно вказали ми на се, що справа уладженя взаємин між Австриєю а Угорщиною буде пробним каменем для нової ради державної, позаяк з сею справою вяже ся будучина Австриї і цїлої монархії. Ся справа вельми живо обходить і наш нарід, позаяк від розумного уладженя єї зависима не лише национальна рівноправність руского народу в державі, але також зменшенє тягарів наложених на австрийскі народи, отже і на руский на спільні потреби монархії. Тепер звіщають про уложенє начерку престольної річи, якою монарх має відкрити торжественно нову державну раду а яко найважнїйшу задачу, яку має полагодити нова рада державна, вказує престольна річ австро-угорску угоду. Тимто наші посли повинні основно обзнакомити ся з сею справою, від котрої є зависима цїла полїтика Австриї в будучинї. Спір, який вибух між Хорвациєю а Угорщиною (до сеї справи повернемо в найблизших числах) висуває також наперед сю справу, а все дневникарство занимає ся нею вельми живо. Австро-угорскій угодї і уладженю взаємин між обидвома половицями монархії, уладженю тривкому відносин монархії присьвячують визначні державники свою бачність. Тимто і нашій суспільности а особливо рускому заступництву парляментарному треба добре обзнакомити ся з тими справами.

В червцевім випуску віденьского місячника Oesterreichische Rundschau оповістив б. посол до державної ради ґр. Травтмансдорф замітну вельми розвідку про наші взаємини з Угорщиною і про будуче уладженє монархії. В сїй розвідцї автор звертає бачність на небезпечність роздїлу обидвох половиць монархії і зазначує, що до 1917 р. повинен найти ся якийсь modus vivendi для спільности, а для часу після 1917 р. повинна бути удержана спільна область економічна на зверх, колиж би се зовсїм не повело ся, треба буде до 1917 р. зробити таке підготовленє, щоби відтак неможливий уже дуалїзм заступити новою формою і найти розвязку в розуміню спільности.

В другій частинї розвідки вказує автор на се, як він собі уявляє полїтику, котру повинно вести дїйсно великоавстрийске правительство. Із сеї другої частини хочемо отже подати головні уступи, а при иншій нагодї наведемо знов инші голоси в тій самій справі, позаяк справа будучого уладженя відносин і державного устрою монархії вельми живо занимає уми визначних державників, а з тим устроєм звязана і доля нашого народу.

»Економічний роздїл двох половиць держави означає знесенє цлової і торговельної спільности на зверх, пише ґр. Травтмансдорф. З того випливає окреме торговельне заступництво за границею, самостійне заключуванє торгових договорів з заграницею для обидвох половиць держави. А чиж можливе при віддїльній цловій і торговій полїтицї спільне дипльоматичне заступництво? Що сталоб ся, колиб одна половиця держави вела війну цлову з чужою державою, а друга половиця була з сею державою в найлїпших взаєминах? Навіть колиб она не мала нїякого дїла з торговим заступництвом, як мав би тут поступити спільний дипльоматичний аґент? Окрема економічна і торгова полїтика веде до окремішного дипльоматичного заступництва. Окремішне дипльоматичне заступництво з тим самим головою держави є зовсїм неможливе. А щож дальше ще із спільностию війска! Що варте спільне що до назви війско, наколи нас дїлить на зверх розбіжна економічна і торгова полїтика? Лїпше дві окремі армії при економічній спільности, котрі встоюють за одною думкою, як армія роз-

---

Ґотаргд Курлянд.

Заказана любов.

Переклав Михайло Боднар.

(Дальше).

Тепер спостерегли її панове і поздоровили. — Ось тут, Люлїю — закликав Меренбурґ, — приносимо тобі весну. — Він піднїс ся на пальцях і подав їй китицю фіялок. Приязний усьміх сияв на єго устах.

Она взяла китицю. — Ах! чудесні! — сказала втягаючи запах у себе як той спрагнений, що пє воду, знайшовши вкінци жерело. Потім глянула долї на свого мужа і сказала. — Сердечно дякую! — і кивнула приязно головою.

— Майже біла єго борода, — думала, — а зморщки довкола очий виднїють ся наче борозди.

Піднесши голову, глянула на Гольбера, легонько, як хто дивить ся на такого, що нечайно стріне ся на дорозї. Але нагло перебіг по нїй дрощ, ляк, а рівночасно кров ударила її в лице. Їй здавало ся, що она мусить запасти ся в пропасть; єї пальцї держали ся сильно рамени вікна, аби задержати ся. Наче здалека чула, як говорив єї муж: — Ходи, Люлїю, разом з нами на прохід. Ми саме стрінули ся разом з паном Гольбером. Так гарно на дворі, треба уживати такого дня. Чи хочеш?

— Певно, що хочу, — сказала. — Їй здавало ся, що говорить в горячцї.

— Отже скоро збирай ся, — просив Меренбурґ. — Ми будемо поки що проходжувати ся попід деревами.

— Она кивнула. — Я буду сейчас готова, — сказала відступаючи від вікна.

Панове вийшли з огородця на улицю.

Панї Меренбурґ пішла до свого туалєтного покою; дрожачими руками припняла шпилькою капелюх, скоро убрала ся в загортку. При виходї глянула в зеркало. — Я мушу бути цїлком супокійною, — упоминала себе. — Цїлком супокійною! Я не повинна себе зрадити!

Я замужна — думала, ідучи здовж коридаром. — А він соколик, джентельмен. Нема жадної небезпеки! — Она говорила до свого серця, наче мати до дитини, що її успокоює ся.

Вона вступила ще до покою, взяла китицю з фіялок, присунула до лиця. — Ми приносимо тобі весну! — чула, як вони говорили. Але се не був єї муж, що се сказав, се був Гольбер. Ту знов побачила ті блескучі очи, той зір, що гамував у собі пристрасти.

Вона полишила свій покій, свій дім і вийшла на уличку, що провадила городцем до улицї. — Жадної небезпеки! — знова прийшло їй на гадку, як замикала кратовані двері. Опісля їй здавало ся, що мусить засьміяти ся, наче яка несамовита.

Вона поздоровила панів, що вийшли напроти неї. Всї троє йшли якийсь час оживленою дорогою, здовж берега лїса, опісля завернули в бік до самітної, вузкої стежки, на яку всї забули серед рухливого житя.

(Дальше буде.)

єднана у внутрі, котра при окремішній економічній політиці не знає, на що она тут є. Щож ще на останку остає спільним? Нічого окрім особи монарха. Але як має монарх ті розбіжні части монархії на довший час удержати в купі?

А що ті обі половиці розбігають ся, про те нема найменшого сумніву. Австрия, котра в народно-господарскім житю своїх північних і найбогатших країв як і своїх західних країв звернена до Німеччини, буде намагати ся в своїй на половину обмеженій области економічній найти підпору в Німеччині а економічна область австрийска мимохіть буде приневолена вступити в цлову унію з Німеччиною. А коли до того часу терпеливість многих членів цісарского дому не опре ся рішучо сему розвиткови справи, о чім не сумніваю ся, то в тій хвилї тогочасний габсбурский володар буде приневолений все можливе зробити, щоби спинити дальші наслїдки; можна собі все можливе подумати, але піддати ся Гогенцолєрнови — а до сего конечно дове лаб цлова унія — сего не можу собі уявити. Тут доходимо до точки, поза котру не хочу дальше висновувати сего питаня. Се одно певне, що такий розвиток справи довести мусить до війни і то не лише місцевої, але до европейскої. Всякий може собі подумати про се, що хоче, але до сего не повинні ми сьвідомо допустити. Угорщина окружена Австриєю, як би клїщами, відділена тимсамим від західних держав. Вивіз з Угорщини зверне ся тоді на схід. Таким способом дійде до того, що замісць одноцїлої области цлової будуть рогачки поставлені на границї Литави розмежувати східну область економічну держави від західної. Чиж на тих рогачках може опирати ся спільна династия? Нехай прихильники особистої унії говорять, що хочуть, але се довелоб до розкладу монархії.

Скоро бо лише появлять ся рогачки цлові над Литавою, тоді Габсбурґи будуть приневолені рішити ся, чи мають яко князї німецкого Союза правити під верховладою Гогенцолєрнів, чи яко князї балканьскої держави під опікою Росиї. А колиб Габсбурґи бажали і надальше бути самостійними володарями, повинні би остати в своїх наслїдних краях. Угорщина, як она сегодня єствує, може удержати ся лише в тісній звязи з Австриєю. Угорщина відокремлена була би приневолена мадярску верховладу усунути перед виринаючим неминучо національним питанєм а для династиї висунулоб ся нове питанє до вибору, чи має панувати над Мадярами, чи над Хорватами.

(Дальше буде).

„Глибокий принципіяльний підклад национал-демократичний".

(+) Нашими замітками про вислїд виборів, про склад і характер руского заступництва розсердило ся »Дїло«, позаяк ми нагадали єму всякі консолїдацийні »сделки«. Оно критикує вказувану »Русланом« потребу поборюваня москвофілів і прославляє свою методу примінену при теперішних виборах яко глибокий підклад »принципіяльний« народних демократів і задля того докоряє, що п. Барвіньский приняв був свого часу до клюбу »таких« москвофілів як др. Гладишовский і Длужаньский, хоч сам є »радикальним« противником москвофілів.

Вже то »Дїло« і национал-демократи не мають щастя з тим »глибоким принципіяльним підкладом« своєї політики. Передовсїм що до Длужаньского, то він так довго сидів посеред руских послів »Славяньского Союза«, як довго додержував зобовязань даних в справах национ. політичних, скорож пішов против клюбових засад, виключено єго! Др. Гладишовский нїколи не пішов проти солїдарности і задля того приняв єго також »Руский клюб« під проводом п. Романчука, котрий провадив »принципіяльну« політику.

Алеж »Дїло« зовсїм забуває, що народно-демократичний клюб соймовий приняв в члени о. Єффиновича, вибраного за гроші і з волї т. зв. »Комітету для розбоїх виборчих«, щоби переломити солїдарність сецесийних послів соймових і повалити п. Барвіньского, а хоч о. Єффинович пішов в аґрарній комісиї соймовій не в дусї »глибокого підкладу принципіяльного« соймового клюбу руского, але по указу пана Цєньского, остав він і на дальше членом клюбу.

Та не досить на тім. Хоч оден национал-демократ дав всяким Мойсам заткати собі уста векслями в єго користь попідписуваними, щоби мовчав в буджетовій дебатї — остав він членом клюбу і »Народного Комітету«. Чи се глибокий підклад принципіяльний?! Як би так зробив вже не Барвіньский, але котрий небудь з єго товаришів, що то булоб крику, а тут неначе всїм позакладало!

Щож до орґанїзациї руских послів, то ми й тепер обстаємо при тім, що се »чисто адвокатске сформулованє« придумане, щоби лишати фіртку задну москвофілам, бо що иншого ческе зєдиненє, де всї є Чехи, чи они старо-молодо-чехи, чи аґрарники ітд. а що иншого наші москвофіли. Отже скажіть щиро, як п. Будзиновский, що їх не можна приймати до клюбу, скажіть так само, що ваша проґрама не ріжнить ся нїчим від социялїстичної, і що підете з социялїстами, а не завивайте думок фразами мрачними про »колєктивну орґанїзацию одиниць«. Nur mit der Farbe heraus!

Удержавленє землї в Анґлїї.

Ми вже згадували про те, що вивласненє землї з рук властителїв лятифундиїв на користь хлїборобів, — якого домагає ся тепер росийска дума, — мало вже місце на велику скалю в Анґлїї через масову парцеляцию. Однак і ся парцеляция не довела до цїли, бо притягані промислом і еміґрациєю фармери, кидали свої фарми, обтяжені хотяй легкими, однак все таки невигідними для них тягарами. В сей спосіб Анґлїя осталась майже без хлїборобского стану, бо цїла Велика Британїя (Анґлїя разом з Ірляндиєю, Валїєю і Шкоциєю) на 44 мілїони населеня, числить заледви 972.000 рільників, отже менше, чим одна Галичина. Виживленє краю зависить майже виключно від заграничного привозу, — а ся обставина представляє в кождім разї чималу небезпеку, яка може колись перемінити ся в катастрофу.

Велика більшість всеї анґлїйскої землї лежить обологом в паньских латифундиях. Анґлїйскі льорди, на яких богацтва складають ся заморскі підприємства, чиншові доми і т. п., не стоять о управу землї, а хотячи уникнути непорозумінь з пахтярами, зовсїм не пахтують землї, а позміняли єї у ловецкі ревіри, де в напів дикім станї виводять масу зьвірини, яка достарчає їм осению мисливских приятностий і... доброї печенї. Тому найбогатший і найкультурнїйший край британьских островів представляє ся в серединї як дикий край, покритий пралїсами, серед яких ведуть знаменито удержувані дороги до величних замків і віль богатих анґлїйских ляндльордів.

Отже щоби зарадити сим невідрадним відносинам, анґлїйский лїберальний кабінет вніс дня 29. мая с. р. через мінїстра Гаркурта правительственний проєкт в палатї громад, в справі удержавленя землї.

Кождий ляндльорд обовязаний — після сего проєкту, — призначити означену скількість своєї землї на малі фарми і випахтувати їх хлїборобам на 80 лїт за чинш вже з гори назначений. Коли сего не вчинить з якої небудь причини, тоді ради культури, утворені в кождім ґрафстві (повітї) видержавлять від него сю землю на такий час, або куплять єї, а в разї опору ляндльорда — вивласнять примусово і заплатять установлену в даній місцевости цїну. Коли рада культури (институция з вибору мешканців самих) дїлає недбало, то правительство заіменує королївского комісаря, який кермуючись вказівками центральної державної комісиї, вивласнить відповідні частини лятифундиїв і подїлить їх на фарми. Фонд потрібний на всякі вивласненя, на добровільне закупно, як і на устроюванє фарм, буде в міру потреби повставати з продажи державної ренти.

Вся земля закуплена ґрафскими родами, або королївскими комісарями стає власностию держави і нїколи не може бути продана приватній особі, анї ужиткована инакше, як на рільництво. Єї будуть роздавати чиншівникам в державу на лїт що найменше 14, а найдовше на 35. На желанє чиншівника, або єго спадкоємців контракт мусить відновити ся, коли ті особи самі занимають ся рільництвом. Державний чинш можуть піднести при відновлюваню контракту, однак сего не можна вчинити в таких випадках, коли вартість фарми зросла єдино внаслїдок розумної працї і вкладів фармера. О скілько чинші не вистануть на покритє процентів від ренти і єї сплату, о стілько доложить скарб держави з загальних доходів. Фарми не можуть бути менші від 5-акрових, а більші від

50-акрових. Вкінци проєкт закона становить, що перед визначенєм землї під примусову парцеляцию належить виділити парки, городи і площі для товариских забав.

Найважнїйшими моментами сего правительственного проєкту є: засада примусового вивласненя і засада утвореня верстви державних чиншівників-хлїборобів. З огляду на склад палати громад ухваленє сего проєкту не підлягає сумнївови а стрітить ся він з опозициєю тілько в палатї льордів. Однак раз піднесена ся квестия самим правительством не упаде вже, а що вона є аж надто актуальна і в инших державах, то небавом перелине і на континент.

Новинки

— **Календар.** В недїлю: руско-кат.: Терап.; римо-кат.: Прима. — В понедїлок: руско-кат.: Никити еп.; римо-кат.: Торж. В. Сер. Іс. — В второк: руско-кат.: Теодозиї муч.; римо-кат.: Варвари.

— **Підвисшенє платнї народних учителїв.** Дізнаємо ся з певного жерела, що народні учителї, так постійні як і тимчасові, дістануть підвисшену платню вже при виплатї дня 1. липня. В тій цїли заряджено в рахунковім департаментї кр. ради шкільної горячкову роботу, якої вимагає обчисленє нової платнї кількох тисяч учителїв. Часть учителїв дістане також запомогу за перший піврік з квоти 200 тисяч корон, ухваленої на ту цїль галицким соймом.

— **Рускі вакацийні оселї.** Шкільний рік небавом кінчить ся; дїти богатших родичів полинуть за Львів відітхнути сьвіжим воздухом, щоби набрати сил до дальшої науки. Лише руска дїтвора, сини і доньки убогих зарібників, сторожів ітд., засуджена на дальшу муку серед спеки, порохів і бруду великоміского. Про польскі дїти убогих родичів дбає кільканайцять товариств і сотками вивозить їх на вакацийні кольонії до Риманова, Криницї, Брухович і инших місцевостий. Крім того сотки польскої убогої дїтвори заберають на село милосерні богатші родини. Про руску молодь дбає в тім напрямі „Товариство руских вакацийних осель“, але без нїяких фондів оно нїчого не вдїє. Наша суспільність цїлий рік складає жертви на ріжні народні цїли. Сей оден-два місяцї годить ся звернути свою жертволюбивість на руску вакацийну оселю. Жертви для „Товариства вакацийних осель“ просить ся вислати на адресу: Ольга Бачиньска, Львів, ул. Театиньска ч. 7, IV сходи, II поверх.

— **Улиця Тараса Шевченка у Львові.** Неоден з львских Русинів знає єї лише з назви, неоден може і не чув про неї, а мало хто єї бачив. Знають єї добре ті, що мешкають геть при кінци улицї Зеленої або Кохановского. Улиця Шевченка лучить в попорек ті дві улицї. Невеличка та улиця довга всего на 180 кроків і досить вузонька, висихала лише в горяче лїто, бо впрочім творила з виїмком зими бездонні калюжи ґрязкого болота. Нї бруку, нї хідника, взагалї нїколи каміня на собі не двигала. Нї одної приличної каменички нема біля неї, а стоїть лише кілька старих міщаньских домів, а зрештою, старі почорнїлі паркани і поломані штахети відмежують ту улицю від городів і садів. І була би та улиця, що завдяки „великодушности“ львівскої міскої ради носить найдорозше нам імя великого Ґенія, ще довгі-довгі часи оставала в понївірцї і забутю, якби не — міский трамвай електричний. Треба було повести трамвай через ул. Зелену і злучити з трамваєм коло Личаківского цвинтаря. Найдогіднїйше було потягнути шини з ул. Зеленої на ул. Кохановского через ул. Шевченка і так стало ся. Нинї сковано вже одну сторону ул. Шевченка зелїзними шинами, другу сторону небавом закують, а цїлу уличку вибрукують камінними кістками. На вибрукованє ул. Шевченка призначив маґістрат 5.000 К, а в цїли розширеня єї порішив закупити від кількох властителїв по кільканайцять квадратових сяжнїв ґрунту по 70 К за сяжень. Тепер коли стане їздити туда трамвай і та улиця дістане культурнїйший вигляд, то і жителї єї відотхнуть, бо не будуть бродити болотами, і перестануть лихословити маґістрат, що як раз ту їх улицю назвав Шевченковим іменем, аби про неї на довгі роки забути.

— **Наради ширшого Народного Комітету** відбули ся в четвер рано в льокали „Рускої Бесїди“ у Львові при участи понад сорок членів зі Львова і з краю. В нарадах взяли часть також всї посли нац.-демокр. сторонництва з виїмком двох (д-ра Окуневского і д-ра Евгена Левицкого, котрі для важних перешкод не могли прибути і свою неприсутність оправдали). Між иншим мали збори порішити, що до руского клюбу парляментарного у Відни будуть могли належати ті всї рускі посли, які признають окремішність українського народа, а тим самим посли москвоїли не будуть могли бути членами руского клюбу.

— **Іспит зрілости в учит. семінариї в Сокали.** До іспиту сїдало 47 публичних учеників; з того 28 Русинів, 18 Поляків, 1 Нїмець. Узнано за зрілих 40 а 7-ом позволено поправити оден предмет по фериях. З Русинів здало іспит 24, а іменно: Бойчук Стефан, Брикайло Михайло, Божиковский Николай, Вербенець Василь, Волинець Сильвестер, Возняк Іван, Ганович Олеска, Гладишевский Іван, Горбай Василь, Грицай Гриць (з відзн.), Ґофрик Михайло, Дишкант Гриць, Заяць Федьдо, Зїнко Дмитро, Зїнко Николай, Лелюк Олекса (з відзн.), Макогін Іван, Миколаєвич Осип, Паньчук Петро, Пенцак Василь, Столяр Іван, Хоміньский Кость, Хомяк Гриць, Яюс Лев.

— **Археольоґічні розкопи в Катеринославщинї.** Імператорске археольоґічне московске товариство висилає в лїтї с. р. в катеринославску ґубернїю свого члена В. Ляскороньского для археольоґічних розкопів і дослїдів.

— **Нове виданє Шевченкового „Кобзаря“ в Петербурзї.** Виданий з початком сего року Товариством ім. Шевченка« і »Благотворительним тов-ом« в Петербурзї »Кобзар« є вже на вичерпаню. Через то ладить ся новий наклад »Кобзаря«, який буде ріжнити ся від попередного накладу тим, що війде до него кілька нових, недавно найдених творів Шевченка. Одна часть накладу буде на лїпшім папери.

— **Українські катедри і громадяньство в рос. Українї.** За ініциятивою українського студенства почав ся від року широкий рух на Українї в справі українських катедр на унїверситетах, що находять ся на українській териториї. За студентами пішло широке громадяньство, а в »Радї“ все читали ми нові листи із заявами, що до сих змагань прилучають ся такі а такі учнї середних шкіл, робітники та всякі стани громадяньства. Тепер подає д. Дорошенко в 115 ч. »Ради«, що в отсих листах за потребою заведеня українських катедр заявилось доси 10.349 українських голосів. Д. Дорошенко каже: »Богато з нас памятає, що яких 5—6 років (перед тим) під українською заявою, адресою, чи колєктивним листом, навіть у поважних національних справах трудно було зібрати десятки голосів. З сего погляду ми як не як зробили поступ.

— **В справі висушеня і дренованя ґрунтів** пише пос. Курилович: Запитують мене селяни

Материяли до історії зносин Галичан з Буковинцями.

40

Ч. 28.

Лист Із. Воробкевича до Олекс. Барвінського, писаний 13. (26.) лютого 1867.

(Дальше).

Мої придки зайшли зъ Літви, тогди якъ ôтъ Унїй утікали до Буковини. Ми називалися Скулскі Млака de Оробко (Млака за то, що дали якусь Млаку въ якімосъ походї королôвскому війску спасти). Дїдъ мої, Протопопа Кіцманскыи и Черемошскій перемінявъ то Оробко въ Воробк.... Мавъ ôнъ десъ и діпломъ, котрый съ Львовскаго архіву посредствомъ добрихъ червôнчикôвъ доставъ, не мôгъ я того у руки достати, десъ тамъ у спіхляре у Кôцмане міль розіла. Мої батько називався Иванъ, (синъ Кôцманского Протопопи) бувъ філёсофіческимъ професоромъ и катіхетомъ (in der philos. Lehransta. zu Czernowitz) и гарнісонспатремъ у Чернôвцяхъ. Моя матірь називалася Елісавета дочка Протопопи Кімполунги волоск. имьє Корлацанъ. Я родився 5 мая 1836 въ Чернôвцяхъ, перша дитина въ батька; 1839 померла моя матірь у 24 р. жижни и такъ я лишился сиротою, нетямлюче мою рідну матірь. Року 1855 померъ мої батько въ 33 р. жижни а я лишился темною сиротою. Черезъ заслуги мого батька мавъ я у Тересіанумъ до Відня іти, но якъ сердишныи загинулъ, все болотомъ лишило ся. У Кіцмане у мого діда Протопопи Михаіла і бабки Параскеви проживъ я мої молоды вікъ, они мене по школахъ провадили, они мені родичами були. Ôтъ мої бабки Параскеви научивъ я ся по руский чувствувати. Всі школи у Чернівцяхъ перебувъ. Вакациями посічавъ я мої кревні у горахъ волоскихъ у Дорні и Пожориті. Світами небувавимъ, лишъ трохи зъ моемъ вуікомъ недавно помершимъ консістор. Ассесоромъ Ив. Кібічомъ у купеляхъ іодовихъ St. Georg, Domhad, Bistritz etc. у Семогроді. 1860 докôнчилъ-мъ Богословіе, а р. 1861 узявємъ собі мою любу супругу Леонтину, дочку школнаго діректора зъ Серету Грегорія Бендевскаго, и зъ нею придбавимъ троечко пузатихъ діточокъ, Володіміра, Еутена и Вікторію. зъ ними тішу ся молоді літа пригадую и оне неразъ причиною стались неєдної маленької поезіи. Се моя коротенька и бизъ інтересу біографія. Фотографій мої немаю, якъ предбаю пришлю тобі, за твою дякую. Получилъ я книжки изъ Станіславова и Тарнополя, но не мавъ коли подякувати и ôдписати, сими днями ôдошлю имъ книжки и подякую. „Казки и море“ дуже славна поема, такої ще нїколи нечитавъ. Въ запискахъ І дуже слабо Палій одрисуваныи — л е г е н д а, бизъ історецкихъ підвалинъ... преданья Украінцôвъ в тім томі позбирані... но на іхъ не можетъ історикъ-епікъ-поетъ свою будівлю проізвести. Гарнїйшей материялъ Нечая, поема вже готова, піславбимъ Вам, но бою ся щобъ мені чрез Него неприємности незробили ся. Напиши мені критику моіхъ композіцій. Уклони ся громаді, и пиши бо ждетъ отъ Тебе листу твоі

Исидор.

13. фебр. 1867.

Я пôславъ П. Бачінскому скôлка Quintett-ôвъ, котрі якъ П. Бог. Дідіцкій мені писавъ П. Лавровскій хваливъ и у нихъ де щожъ добраго знаишовъ, шо зъ ними сталося незнаю? Радбимъ ци не зôгнили у гарберопі?

Що то ірій? (Мордовець).

Ч. 29.

Лист Із. Воробкевича до Олександра Барвінського,

писаний 8. марта 1867 р.

Мої милїи брате Олексо!

Щи 27. (лат.) Февр. с. г. ôдославъ я до тебе єдинъ листъ, и що ти єго недоставъ то мене дуже дивує. Я єго до тебе адрисувавъ; ôдпиши мені ци ти єго доставъ ци нї, щобъ мôгъ риклямувати. Въ тимъ листу старавимся твоі всі бажанья подли возможности исполнити.

Розправа о нашоі народноі пісні знахо-

з ріжних сторін, як має ся річ з помочею краю в справі дренованя ґрунтів. Поміч ся буває двояка: або дістануть селяни безворотні задатки зі скарбу краю і держави у висоті третої части видатків, або можуть дістати на цілий видаток безпроцентові позички. На сю послідну ціль має тепер край пятиміліоновий фонд, котрий буде ужитий через десять літ в користь громад, водних спілок і поодиноких властителів ґрунтів. На літа 1907 і 1908 вже той фонд вичерпаний, і то самими лиш обшарами двірскими. І так в моїм окрузї виборчім будуть дреновані ґрунти двірских обшарів в р. 1907 в повіті лїскім (1 обшар), а в р. 1908 в повітах сяніцкім і коросняньскім (3 обшари). Громади — кромі одної в коросняньскім повіті (109 морґів) — на жаль не внесли ніякого зголошеня. Імовірно селяни не знали про згаданий висше фонд. Для того почуваю ся до обовязку звернути їх увагу на тую корисну поміч краю і відослати їх о близші інформациї до III. департаменту краєвого видїлу у Львові. Тут лиш коротко примічу, що безпроцентову позичку можна дістати на нотарияльний акт до висоти правдивих видатків на роботи і в границях двох третих частий вартости гіпотеки або десятикратного чистого доходу катастрального, а треба її звернути в десяти річних ратах, почавши від третого року після зачатої роботи. Кошти технїчної помочи інжінерів поносить краєвий фонд. Хто хоче користати, нехай спішить ся зі зголошенєм, бо й так уже запомоги для селян за два роки пропали.

— **По виборах**. Kurj. lw. доносить з Відня, що проти кількох старостів із східної Галичини заряджено судово-карне доходженє за виборчі надужитя. Львівский висший суд краєвий мав делеґувати львівский суд карний до переведеня слїдства.

— **Заг. збори „Руского Народного Дому“ в Олеську** будуть дня 17. с. м. о 2. год. по полудни в салї уряду громадского.

— **Погрози до послів**. Др. Стельцель, посол в Сольногороду, одержав анонїмний лист такого змісту: „Даємо тобі до відома, що тобі дорога отверта, іменно зречи ся мандату, коли тобі житє дороге. Такий батяр як ти негідний заступати народ, навіть як би він був гірший як ти. Може ти насьмієш ся над сими стрічками, але ми кажемо тобі, що такий батяр не утече перед нами, будьто у Відни, навіть якби тебе хоронив полк жовнїрів. Завзиваємо тебе, злодюго, зречи ся мандату Твої дни почислені !“ І кажуть, що бути послом є приємно.

— **Вельманова виправа до північного бігуна**. Звісний американьский воздухоплавець Вальтер Вельманн, котрий хоче сего року пробувати полетїти своїм бальоном »Америка« до бігуна, виїхав вже з Льондону через Тремзи на Шпіцберґен (Шпилясті осторови), звідки має ся розпочати виправа до бігуна. Всї учасники тої виправи мали там вже дня 6. с. м. зїхати ся, щоби там поробити всякі потрібні до дороги приготовленя. Під конець червня зачнуть бальон наповняти, а в догідний день межи 20. липня а 10. серпня пустять ся у воздух.

— **Репертуар руского театру в Ярославі**. (Саля »Сокола«. Початок год. 8. вечером. Білети продає цукорня п. Гемпля).

Ві второк дня 11. с. м. »Фавст« опера в 5 діях а 6 відслонах Ґунода. Музика військова 90. п. п.

В четвер дня 13. с. м. »Чорноморці« народна оперета в 3 діях, музика М. Лисенка.

В суботу дня 14. с. м. в друге »Фавст« опера в 5 діях а 6 відслолах Ґунода. Музика військова 90 п. п.

В недїлю дня 16. с. м. »Маруся Богуславка« історично-побутова драма зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

Посмертні † оповістки.

— **О. Амврозий Бородайкевич**, парох в Серафинцях коло Городенки, упокоїв ся по довгій і тяжкій недузї дня 31. мая, полишивши вдову з четверма незаосмотреними дїтьми. В. є. п.!

Телеґрами

з дня 8. червня 1907.

Будапешт. З нагоди 40-лїтних роковин коронациї цїсаря на угорского короля, публичні і приватні доми нинї окрашені. У всїх церквах відправлено богослуженя. В школах не було науки.

Цїсар удїлив амнестиї 164 полїтичним вязням па Угорщинї.

Прага. Орґан ческих социялїстів Pravo lidu заявляє у відповідь Narodn-ім List-ам, що ческі социялїсти не вступлять до ческого клюбу.

Білгород. Сербский король Петро ненадїйно занедужав на ломанє в плечах.

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ

Готель, реставрация і каварня — ріг ул. Сикстуской і Косцюшка у Львові.

Приїхали дня 7. с. м.: А. Слюсарчук з Печенїжина, о. Н. Селезїнка з Янчина, Ів. Коритовский з Кракова, Й. Липовский з Ходорова, Ів. Шопаньский з Борщева, Н. Кіз з Перемишля, др. Ів. Куровець з Калуша, А. Рибак з Утїхова, В. Шматера з Самбора, о. А. Венгринович з Смільна, др. А. Горбачевский з Чорткова, о. Ом. Ваньо з Золочева, Ст. Яворский зі Станиславова.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензацийна програма.

від 1, до 15. червня 1907.

Щоденно о год. 8. вечер представленє. В недїлї і сьвята 2 представленя о 4. год. попол. і о 8. год. вечером. Що пятницї **High-Life** представленє. Білети вчаснїйше можна набути в конторі Пльона при ул. Карбля Людвика ч. 5.

Пянїно з дуже милим голосом і мягкою клявятурою, майже нове продає ся з причини виїзду. — Близша відомість в ред. „Руслана“. (1—5)

Особа в середнім віцї

лагідної вдачі, розуміюча добре веденє господарства сїльского і домашного **глядає місця до заряду дому у сьвященника** - вдівця або до виручуваня панї. Близші відомости можна засягнути при ул. Замковій ч. 1. II поверх у Львові у панї Турчаньской, Журавска. (2—2)

Найбільший склад в краю

ориґінальних машин до шитя і гафту, кравецких і шевских та машин панчошкових.

Курс гафту безплатно

Приймає до направи машини до шитя всяких системів.

Цїнники даром і оплатно.

ЙОСИФ ІВАНИЦКИЙ
механїх і специялїст
(9—12). **Львів, Готель Жоржа**

Іван Олїйник
і
Володимир Сабарай

позолотарі

перебувають під сю пору в **Верхратї**, почта в місци.

СОКІЛ **Тутки і паперці** можна набувати в „Сокільскім Базарі“ у Львові і у всїх торговлях в краю.

дится у Ред. „Слова“ такожди и моя драма (у стихахъ написанна) „Козакъ бандуриста“. Пôзнавши тогдашніи мої хиби и теперішныи мої поетутъ и яснїйшии поглядъ на нашу минувшість требабъ було щобъ єдно и други значно обробивъ — що й зділаю. Жалую дуже що ти мене изъ Гулякомъ рôвнаешъ, знакъ щосъ щи незаглянувъ глібоко у мое серце, що щи всі єго таемниці тобі неодкрилися. Колимъ казавъ що залишу писати, то я тамъ лишъ мисливъ чесло нашихъ ех-поетôвъ необілшити. Я видівъ мої недостанки и тому я то казавъ, но зъ тихъ слôвъ неслїдуетъ що перестану щиримъ Русиномъ-Украінцимъ бути, мене и ôдтеперъ кождыи поступъ, кожди добре діло моіхъ родимцôвъ тішити-ме, и я все кôлко зможу запомагати му. А що мени проведініе до якогось віщуна вібрало, щоби темний нарôдъ на світлу дорогу припровадити, то тобі мої братечку лишъ такъ здается — мої сили слабі, хиба що духъ силнїйшій. — Пôзнавъ я мої хиби и вади мої братечку, моімъ пилнїйшимъ стараньємъ буде іхъ удалети, далї поступити и средствіемъ добрихъ книжокъ тоє собі преобрісти що мені необходимо потребне єстъ; єгда то мені все удастся, тогди зновъ до пира возмуся; и у струне мої бандури забрищу.

(Дальше буде.)

При нагоді побуту у Львові поручаємо і просимо не залишити відвідати робітнї нашого Товариства.

Одиноке Товариство
для розвою руської штуки

у ЛЬВОВІ площа Бердардиньска ч. 8. (Краківский готель)

виконує у власній **Артистичній різьбарско-позолотарскій робітни**

по приступних цїнах хороші, правдиво артистичні церковні предмети як: **іконостаси, вівтарі, кивоти, процесийні образи, проповідниці, рами до образів, всякі церковні образи і пр.**

Народний стиль, народні мотиви, на жаданє можемо примінити.

З замовленєм належить звертати ся просто до Дирекциї Товариства

у Львові, пл. Бернардиньска ч. 8. (Краківский готель).

ПРОСИМО СПРОБУВАТИ.

Товариство в жаднім случаю не послугує ся аґентами.

Всякі замовленя приймає і умови заключає виключно лише Дирекция у Львові.

Перед відданєм роботи просимо жадати від членів Товариства леґітимациї.

Видає і відповідає за редакцию **Лев Лопатиньский**.

З друкарнї В. А. Шийковского.